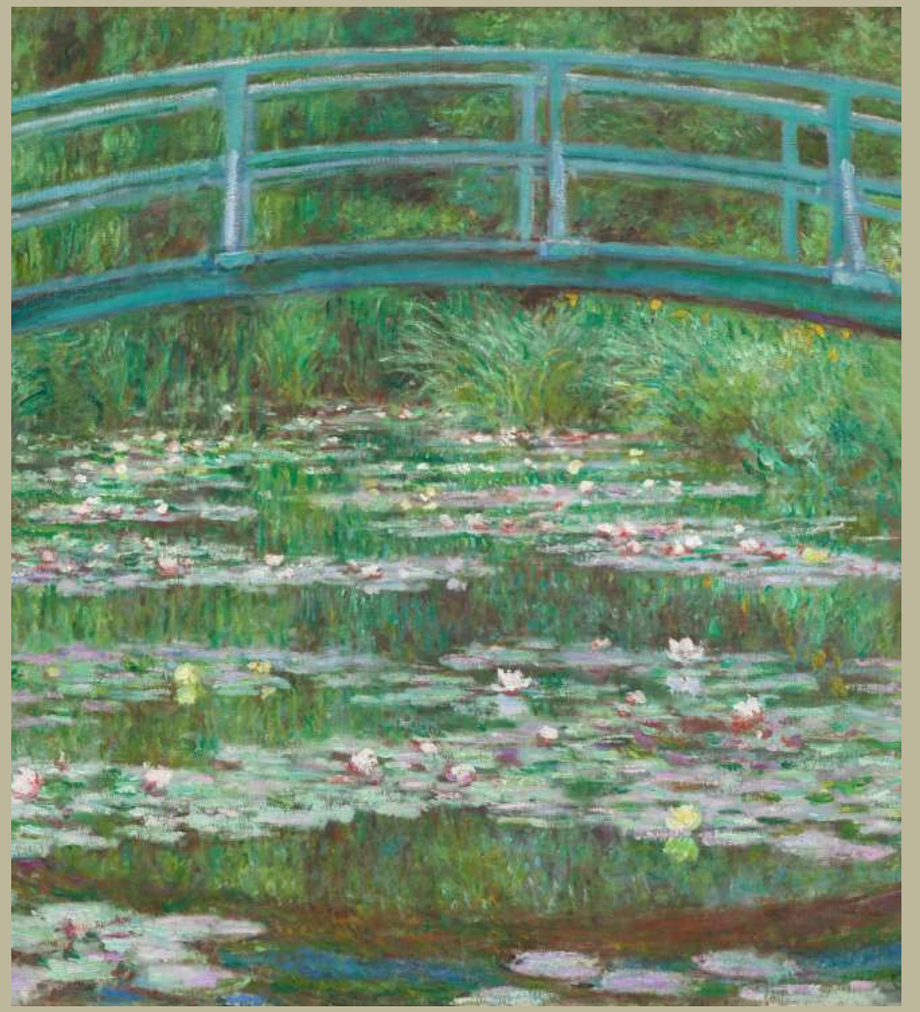
ZAMIŠLJENI

razgovor
običnog putnika
i mudroga
suputnika

Agnes

ŠTO MISLIŠ. JE LI VAŽNIJE PUTOVANJE ILI CILJ?

“Najvažnije je društvo.”

DRUŠTVO?

“Koliko god putovanje bilo teško, lakše se s njim suočiti u društvu.”

“Kad osvijetliš put nekome drugome, uvijek ga osvijetliš i samome sebi.”

ISTINA! NO, PONEKAD SE NA PUTU ZAMAGLI CILJ ...

“Kad se izgubiš, pomaže ti vratiti se na početak i prisjetiti se zašto si krenuo.”

... UČINI TI SE DA BI TREBALO MIJENJATI SVIJET. A TO NIJE BAŠ LAKO ...

“Napravi mali korak. Počni s prvom osobom *kojoj je potrebna tvoja* ***pomoć. Saslušaj. Slušanje te nikada neće dovesti u nevolju.”***

IPAK SE DOGAĐA DA POGRIJEŠIMO...

“Zar pogreške nisu dokaz da pokušavaš.”

DA, ALI TADA POMISLIMO KAKO BI NETKO DRUGI TO BOLJE ODRADIO I MANJE GRIJEŠIO ...

“Trešnja sebe ne uspoređuje s drugim stablima. Samo cvjeta!”

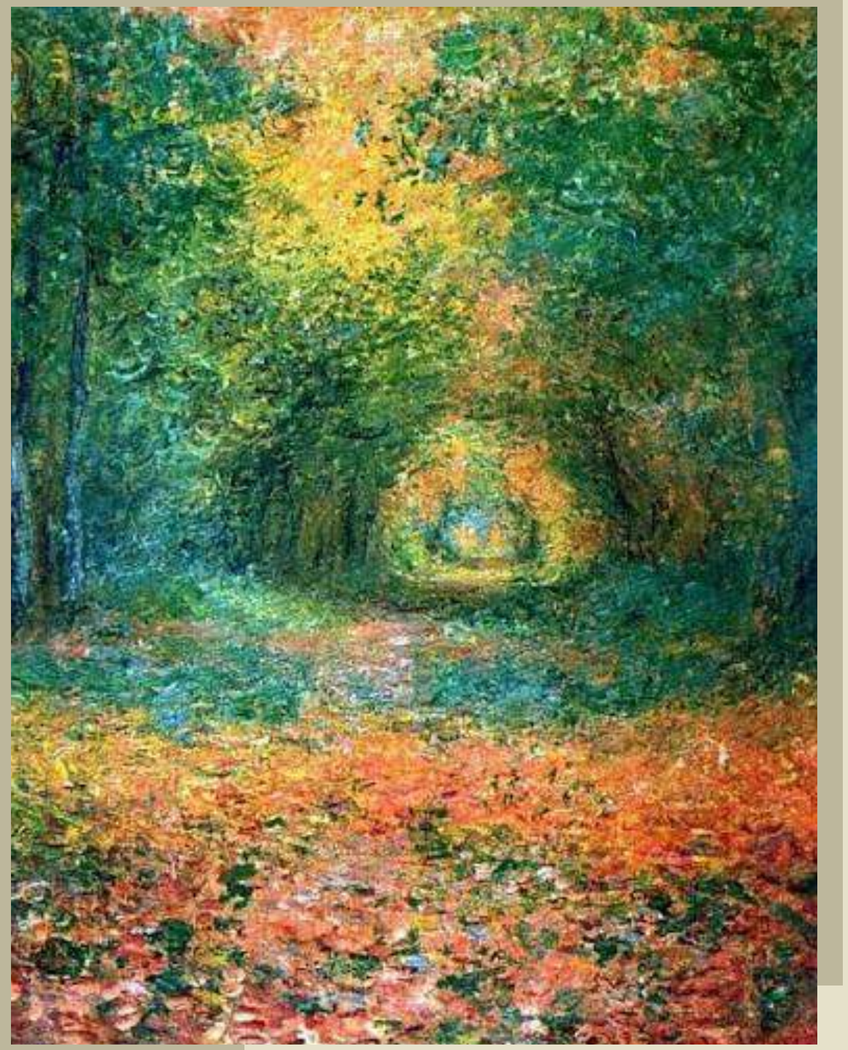
“Najteže je biti dobar *prema samome sebi, ali* ***valja se potruditi.”***

NIJE SE UVIJEK LAKO TRUDITI, BITI USTRAJAN I NE ODUSTATI...

*„**Bilo da te ljudi hvale***
ili kude
prihvati to mirno.
Puno je toga potrebno
za snažno stablo.”

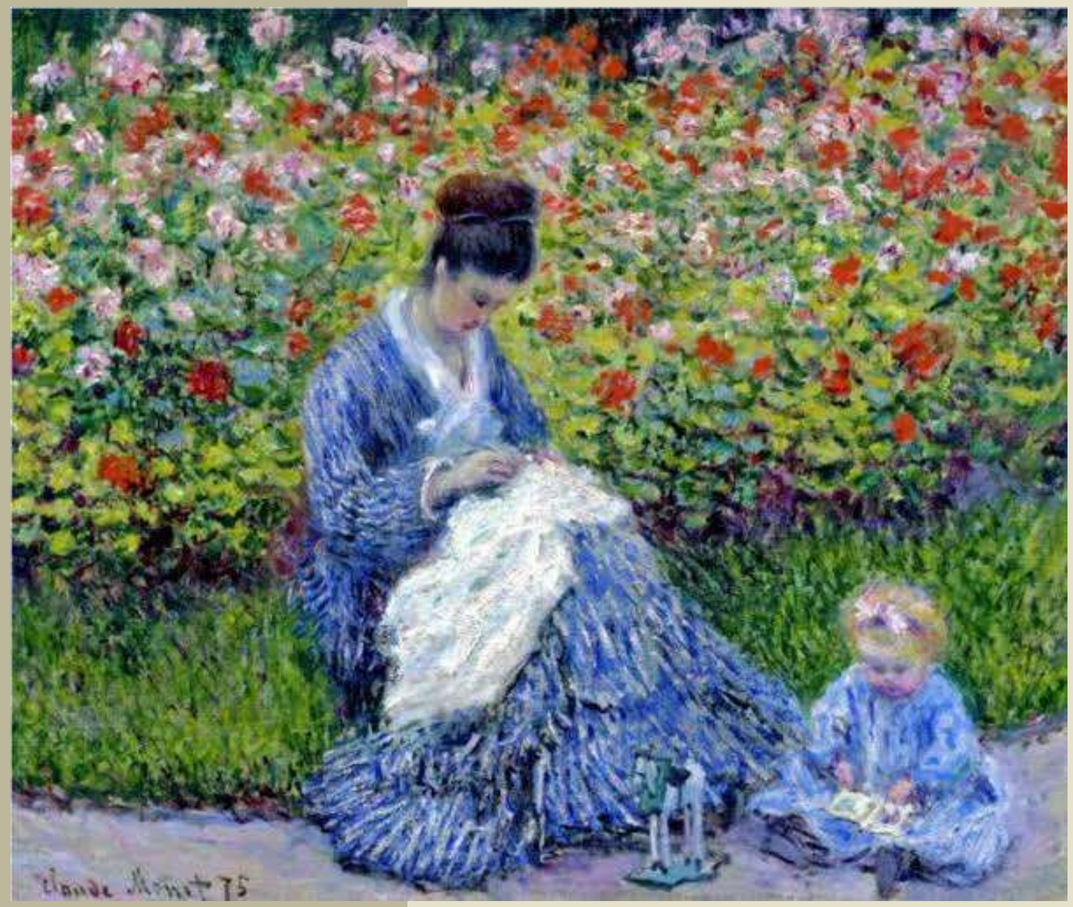
A KAD SE NAKUPI TEŽINA I PITAŠ SE KAKO DALJE...

“Zar nam priroda ujesen *ne pokazuje koliko* ***otpuštanje može biti divno.”***

ILI

“Ponekad samo moraš biti šašav i ići dalje.”

MISLIŠ LI DA BI NAŠI DANI NA PUTU JEDNOM MOGLI BITI ONI STARI DANI KOJIH ĆEMO SE PRISJEĆATI S ČEŽNJOM?

Sigurno! Treba se potruditi da i ostali ***dani budu takvi. Zato je važno društvo na svakom putu.***

HVALA SVIMA NA DRUŠTVU!

I društvu s Claudeom Monetom i Jamesom Norburyjem